

РЕШЕНИЕ

№ 2507

гр. София, 17.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-22 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: С. Ис. Шекерджийски

при участието на секретаря Вяра Евг. Баева
като разглежда докладваното от С. Ис. Шекерджийски Гражданско дело № 20211100111718 по описа за 2021 година

иск с пр. осн. чл. 432 от КЗ от КЗ:

Ищецът – **В. П. С.**, твърди че на 23.12.2016г. около 20:³⁰ч. в гр. София, по ул. „*****“, посока на движение от бул. „Монтевидео“, към ул. „Суходолска“, Й. Т. Т. управлявала л.а. марка „Мерцедес“, модел „Ц 180“, рег. № *****. По същото време ищецът вървял като пешеходец по десния банкет на ул. „*****“ - Околовръстен път с посока на движение от кв. „Горна баня“ към кв. „Суходол“. В района на № 91 бил ударен в гръб от лекия автомобил. Произшествието станало в тъмната част на денонощието, но мястото било осветено.

В резултат ищецът получил следните увреждания:

- счупване на осем ребра вляво - от 3-то до 10-то;
- частичен пневмоторакс вляво върхово;
- подкожен ефизем вляво;
- разкъсно-контузна рана на лявата вежда.

Делинквентът бил застраховал своята ГО при ответника – „Д.З.“ АД.

С оглед изложеното моли да се осъди застрахователното дружество да му заплати следното:

- сумата от 80 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - причинени болки и страдания в резултат на причинени телесни увреждания (щета № 210696837/10.08.2020г.), ведно с мораторна лихва върху главницата, считано от датата на увреждането - 10.08.2020г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението.

Претендират и разноси.

Ответникът - „Д.З.“ АД, оспорва иска.

Нямало непозволено увреждане. Вината за инцидента била на пешеходеца.

Прави евентуално възражение за съпричиняване.

Претенцията била завишена. Навежда и други правни доводи, между които и отказ от лечение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 12 и чл. 235, ал. 3 от ГПК, приема за установено следното:

от фактическа страна:

Не се спори, че ищецът е пострадал при ПТП, съобразно описаното в исковата молба (участници, лек автомобил и място на удара), а също така и че вторият участник е застраховал ГО при ответника.

Отделно от това, представен е и констативен протокол, който обвързва съда до доказване на нещо различно от страната, която има интерес да го стори (арг. от - чл. 189, ал. 2 от ЗДП и чл. 125, ал. 1, т. 1, предл. 1, както и Р. № 85 от 28.05.2009г. на ВКС, т.д. № 768/2008г.; също: Р. на ВКС № 24 от 10.03.2011г., т.д. № 444/10, I т.о.; Р. № 29 от 17.05.2008г. по т.д. № 535/2008г. на ВКС, II т.о.; и Определение № 372 от 18.06.2010г. по т.д. № 209/2010г., т.к., II т.о. на ВКС).

Събрани са гласни доказателства – разпитани са св.св. Т. (показанията ѝ са преценени по реда на чл. 172 от ГПК, тъй като е вторият участник в инцидента), св. Д. (показанията ѝ са преценени по реда на чл. 172 от ГПК, тъй като е майка на пострадалия). От тях се установява, че:

- св. Т.: пострадалият е бил във видимо нетрезво състояние, облечен в тъмни дрехи, движел се по платното, след това прескочил мантизелата и се ударил в л.а. След инцидента не искал помощ от линейка и полиция. Пътното платно било мокро. В близост нямало пешеходна пътека. Движела се с 40-50 км. След нея имало и други автомобили, които също спрели.

- св. Д.: след ПТП-о на 24.12.2016г. синът ѝ се прибрал целият в кръв. Впоследствие отказал да отиде отново в „Пирогов“. Бил в „Пирогов“ вечерта и напуснал. Имал страх към инжекции и не искал да стои там. Състоянието му било много тежко. След два дни започнала да го налага с компрес, защото целият му гръден кош бил почти черен, такъв кръвоизлив имал, че не можел да спи и да седи. Свидетелят го обгрижвала така близо месец и нещо с компреси, с лекарства, спял почти в седнало положение, не можел да диша. Даже сега нищо не можел да помага. Близо месец и нещо минало докато се изтегли кръвоизливът. Приемал болкоуспокояващи: аулин и аналгин. Даже и сега взимал по някой път. Сега ходел на работа, но не можел нищо тежко да носи. Болките му били от ПТП, преди нямал имал

никакви болки (този свидетел е разпитан след като в.л. медик е освободено от залата).

Съдът кредитира показанията и на двамата свидетели, но със следните уточнения: скоростта на л.а. е била, съобразно и приетите по делото експертизи – поне 50 км./ч., болките, описани от майката, вероятно са малко пресилени (отнася се и за тяхната продължителност). Съображенията на решаващия орган са, че и двамата свидетели са емоционално заинтересовани от процеса, а и предвид останалия, събран по делото, доказателствен материал.

Към 2016г. в УМБАЛСП Пирогов не се съхраняват данни за изследване за алкохол (л. 348).

Депозирано е заключение на комплексна СМЕ и СТЕ, (техническата част е оспорена от ответника) и приета от съда, като компетентно изготвена. От нея, както и от разпита на в.л.-а в ос.з. от 10.05.2022г., се установява, че:

І. на в.л. Д.: От техническа гледна точка най-вероятен е следният механизъм: на 23.12.2016г., около 20,³⁰ч. в гр. София, л.а., марка „Мерцедес“, модел „Ц180“, рег. № *****, се е движил по ул. „*****“ в посока от бул. „Монтевидео“ към ул. "Суходолска" със скорост от около 60 км/час, като при движението си е достигнал до района на № 91 на ул. „*****“. В същото време пешеходецът В. С. е предприел пресичане на платното за движение на ул. „*****“, от дясно на ляво спрямо посоката на движение на лекия автомобил със скорост от порядъка на 15,0 км/ч. Разстоянието между автомобила и пешеходеца в този момент е било от порядъка на 46,51 м. Водачът на автомобила не е възприел навлизането на пешеходеца на пътното платно, при което е настъпил удар между предна дясна част в областта на десния фар на лекия автомобил и лявата страна на пешеходец. От удара, който е под масовия център на тялото на пострадалия, същото се наклонило към автомобила, качило се е на предния капак и главата е достигнала до челното стъкло. Вследствие на предприетото спиране от страна на водача на автомобила тялото на пострадалия е било отхвърлено напред и вдясно като при падането си с левия крак е достигнало до дясното странично огледало. Същото е счупено, след което тялото е паднало на пътната настилка.

Причината за инцидента е: субективните действия или бездействия на водача на автомобила, който се движил със скорост от 60 км/ч в населено място. Водачът е имал възможност да възприеме опасността своевременно, но не може да спре при тази скорост. Ударът е бил предотвратим при скорост от 50 м./ч.

Субективните действия на пешеходеца предприел пресичане на пътното платно на неопределено за целта място, без да се съобрази с посоката и скоростта на движение на автомобила.

Скоростта е определена чрез компютърна симулация, като за целта са съобразени увредите на пострадалия и тези по л.а.

При пияно състояние се увеличава времето за престой на пътното платно на пешеходеца.

В експертизата е съобразено и постановлението за прекратяване на наказателното производство – л. 63.

II. В приложено по делото ДП има съдебна медицинска експертиза, която използва но допълва отразеното в приложенияте в настоящото дело ксерокопия от медицински журналы от прегледи на пострадалия в УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“

... Лист за преглед на пациент в спешно отделение. Хирургичен кабинет при УМБАЛСМ „Пирогов“ № 24295 е видно, че В. П. С. на 50 год. е прегледан на 23.12.2016г. в 22,⁰⁴ часа с диагноза: счупване на ребра 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 вляво. Парциален (частичен) пневмоторакс (в журнала е записано в ляво). Разкъсно-контузна рана на лявата вежда.

Направени рьо графия на бял дроб: фрактура на ребра вляво 3 до 10-то, някои по две линии. Масивен подкожен емфизем, проследяващ се в шийната област. Вляво върхово частичен пневмоторакс.

Рьо графии на гръдни и лумбални прешлени, таз - без данни за фрактури.

УЗД на коремни органи: не личат травматични промени на коремни органи. Не се скенира СПТ. В момента липсват данни за увреда на таз и лумбали прешлени.

Консултация с неврохирург - рана на лявата вежда и повърхностна рана на дясната Орбита. Неврологично - б.о.

Рьо графия на череп - б.о.

Отказва да му бъде обработена раната.

Отказва болнично лечение срещу подпис.

Така, увредите са следните: съчетана травма: травма на меките тъкани на главата: рана на лявата и повърхностна рана на дясната орбита; скрита гръдна травма: счупване на III-X леви ребра по две линии, частичен излив на въздух в лявата гръдна кухина, подкожен емфизем в ляво.

Описаните увреждания се дължат на действието на твърди предмети и могат да бъдат получени при процесното ПТП.

Раните ще зараснат за срок 12-15 дни и на мястото им ще остане ръбец, белег, който е с траен постоянен характер - за цял живот.

Счупването на ребрата от III до X в ляво по две линии ще зараснат за срок не по-малък от 2-2.5 месеца при обичаен ход на възстановяване. В този период, особено в първия пострадалият е изпитвал силни болки и страдания при дишане кашляне, кихане, обръщане в леглото.

За около един месец би следвало да се резорбира излива на въздух в лявата гръдна кухина и подкожния емфизем.

Възможно е пациент с такива травми да се излекува без медицинско наблюдение (в домашни условия), като това би било за период не по-малък от 2-2.5 месеца. През този период освен гореизложеното пострадалият е имал затруднение на движението на снагата и за болките би трябвало да е пил обезболяващи.

Теоретично е възможно при толкова много счупени ребрапострадалият сега да изпитва да изпитва болка при натоварване (носене на тежести и други) и при промяна на времето.

От кантората на адв. О. по телефона съобщиха, че пострадалият е заболял и не може да се извърши личен преглед (в определението, с което е допусната експертизата изрично е посочено, че следва да се осъществи личен преглед / л. 43 гръб и л. 86).

Усложнения биха могли да настъпят или не, но за това е необходима допълнителна рентгенография. Към момента на о.с.з. личен преглед вече е излишен. Алкохолът е намалил първоначално болките. Болничното лечение се предпочита, за да се избегнат усложнения, но такива не са настъпили.

III. допусната е повторна СТЕ на в.л. Т., неоспорена от страните и приета от съда, като компетентно изготвена:

И тази експертиза включва в мотивацията си СМЕ, приета в досъдебното производство (л. 108), отделно от това е съобразен разпити, проведени през 2017г. (л. 108-10).

От заключението, както и от разпита на в.л. в о.с.з. от 22.11.2022г., се установява, че:

Приема скорост от 62 км/ч. на л.а. Това, както и неадекватното поведение на пешеходеца, е поставило водача в невъзможност да избегне удара. При 50 км/ч ударът е бил предотвратим.

Това обаче е теоретична постановка. Зависи дали л.а. се е движел по в ляво или дясно, скоростта на пешеходеца, неговият ръст (от това следвали различни изводи, съобразно увредите на л.а.). Ако е бил по-висок скоростта МПС-о би могла и да е по-ниска (+/- 6 м/ч). на този участък няма маркировка и възможност за пресичане. Имало вариант и в който ударът да е бил предотвратим.

Съдът постановява решението по спора въз основа на доказателствата, събрани по конкретното дело, в открито заседание с участие на страните. Той не може да се позовава на събрани извънсъдебно доказателства и дори на доказателства, събрани по друго дело - Решение № 84-II от 05.05.1983г. по гр.д. № 263-II/82г., I г.о.; също Решение № 183 от 22.11.2010г. по т.д. № 30/2010г., т.к, II т.о. на ВКС; Решение № 55 от 30.05.2009г. по т.д. № 728/2008г., т.к., I т.о. на ВКС; Решение № 43 от 16.04.2009г. по т.д. № 648/2008г., т.к., II т.о. на ВКС; Решение № 66 от 12.03.2015г. на ВКС по гр. д. № 5839/2014г., IV г.о., ГК; Определение № 374 от 01.04.2010 г. по гр.д. № 34/2010г., IV г.о. на ВКС, Определение № 241 от 07.04.2011г. по т.д. № 840/2010г., I т.о. на ВКС и Определение № 134 от 24.02.2010г. по т.д. № 937/2009г., I т.о. на ВКС. Цитираната практика е примерна, а не изчерпателна.

Също така, доколкото изискването има императивен характер недопустимо е то да се дерогира по съгласие на страните - Решение № 65 от 28.02.1985г. по гр.д. № 933/1984г., I г.о. на ВС. Например не може съдът да постанови решението си, като се позове на показания на свидетел, който е бил разпитан по друго дело, дори и страните да са се съгласили за това - Решение № 2169 от 21.09.1976г. по гр.д. № 1684/1975г., I г.о. на ВС; Следователно недопустимо е съдът да постанови решението си въз основа на доказателства, събрани по друго дело или на доказателства, събрани по делегация, ако съдебната поръчка не е била налице към делото в последното заседание на съда - Решение № 32 от 25.03.1986г. по гр.д. № 1/1986г., на ОСГК на ВС.

Р. на ВКС стар 639/1936г. I: Събраните по друго дело доказателства не могат да служат като такива по разглежданото дело - особено свидетелски показания и заключения на вещи лица, които трябва да се възприемат непосредствено от съда. Но ако такива доказателства са посочени и от противната страна не е имало противопоставяне, няма законна причина да се откаже приемането им.

Става въпрос документацията, находяща ДП и по-специално експертизи и показания на свидетели, съобразени от експертите, чиито заключения са приети в това производство. Същото се отнася и до становището на прокурора, прекратил наказателното производство - Постановлението на прокуратурата, с което е прекратено наказателното преследване поради това, че обвиняемият е счетен за невиновен да е извършил престъпното деяние, не е задължително за гражданския съд, който се произнася по гражданските последици от това деяние - ТР № 142 от 01.12.1966г. по гр.д. № 112/1966г., ОСГК на ВС; също: Актовете на органите на досъдебното производство /заклучително обвинително постановление и обвинителен акт/, независимо че са официални документи по смисъла на чл. 179 ГПК, респ. чл. 143, ал. 1 ГПК /отм./, не представляват доказателство за механизма на ПТП и за поведението на участниците в него, поради което нямат задължителна сила за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието - решение № 43/15.03.2011г. по т.д. № 414/2010г. на ВКС, ТК, II т.о. и решение № 43/16.04.2009г. по т.д. № 648/2008г. на ВКС, ТК, II т.о.

Доколкото заключението на вещото лице е доказателствено средство, то, като всички такива, се преценява и обсъжда от съда в мотивите на решението заедно с другите доказателства по делото, без последният да е длъжен да го възприеме (чл. 202 ГПК), дори и когато страната не е направила възражения срещу него - Решение № 108 от 16.05.2011г. по гр.д. № 1814/2009г., IV г.о. на ВК.

В гражданското производство могат да се използват протокола за ПТП, този за оглед на ПТП, както и снимковия материал. Те, по правната си природа, са веществени доказателства (например: Решение № 1062 от 10.11.1986г. по гр.д. № 655/86г., II г.о. на ВКС; Решение № 136 от 11.04.2011г. по гр.д. № 602/2010г., IV г.о. на ВКС и р. 1510-77-I).

При това положение двете СТЕ експертизи следва да се съобразят доста внимателно, като се прецени до каква степен изводите им биха били идентични, ако се редуцират недопустимите доказателствени средства.

Според в.л. медик, неговото и предходното заключение се базират основно на медицинската документация, представена по това дело. Тази експертиза е използвана в по-голяма степен.

от правна страна:

Съгласно нормата на чл. 432, ал. 1 от КЗ, увреденото лице, спрямо което застрахованият е отговорен, има право да иска обезщетението пряко от застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" при спазване на изискванията на чл. 380.

Присъдата обвързва гражданския съд относно вината на делинквентата – чл. 300 от ГПК. Тъй като досъдебното производство е прекратено, ищецът следваше да установи при условията на главни пълно доказване (чл. 154 от ГПК), че поведението на ответника е виновно, а това означава и противоправно. Т.е. че става въпрос за непозволено увреждане. Ответникът следва само да разколебае в насрещното си доказване установяването на релевантните за случая от ищеца факти. Това е сторено.

В случая е сигурно, че на посоченото в исковата молба място и време е имало съприкосновение между пешеходец и л.а. Мястото – до мантинела е забранено за движение на пешеходци. Ищецът е отказал да се яви на личен преглед (чл. 161 от ГПК). Няма никакви данни, че обективно е бил възпрепятстван да го стори, като предвид показанията на майка му, съдът приема, че по-скоро е нямал желание да съдейства. При това положение не може да се съобрази доколко лечението е протекло адекватно (по тази причина по-горе бе отбелязано, че майката е разпитана след приемането на СМЕ). Първата експертиза е комплексна, ако ръстът има значение, той щеше вероятно да се съобрази и от първото в.л. по СТЕ. Двете СТЕ се разминават приемайки 60 и 62 км/ч. При това положение решаващият орган е длъжен да приеме по-ниска скорост, а именно 55 м/ч. Дори и тя не е сигурна, тъй като, според второто в.л., има възможност, при конкретна фактическа обстановка, ударът при съобразена скорост (да се разбира разрешена) и да не може да се предотврати.

Според исковата молба е бил с гръб към л.а., което предполага изключително неадекватно поведение при подобно пресичане (признание на неизгоден за самата страна факт – чл. 175 от ГПК). Нормално би било да се огледа, като вниманието му да е в посоката от която е дошъл автомобила. Вместо това той се е движил хаотично и непредвидимо по платното и с неясна скорост (нормално би било да бърза, но според в.л., алкохолът забавя реакциите му, като все пак зависи и от нивата на опиянение).

Това предполага отхвърляне на претенцията.

Отделен е въпросът, че пешеходецът е пресичал на място, на което му е забранено – прескочено е физическо, а не юридическо препятствие (пътна мантинела), като една от функциите на съоръжението е и да с ограничи подобно поведение (освен предпазване от навлизане на л.а. в насрещното платно). Така е нарушена нормата на чл. 113, чл. 114, т. 2 (тъмна част от денонощието и мокър асфалт) и вероятно (предвид проблема със СТЕ-и) чл. 108 от ЗСВ / както бе посочено, не се е огледал, а би следвало да го стори, да забележи движещият се л.а. (който, дори и да е бил с превишена скорост, нарушението не е било

голямо) и да предприеме елементарно поведение за самоопазване. Л.а. не е бил единствен, а колона, което предполага, че МПС-тата са били видими. Не е бил и в състояние да го стори, като причината за това отново е в негова вина.

Ищецът е бил с тъмни дрехи и при алкохолно опиянение, което не му е позволявало съвсем адекватно поведение. Няма процесуална пречка употребата на алкохол да се установи и със свидетелски показания (Решение № 551 от 15.07.2010г. по гр.д. № 64/2009г., г.к., IV г.о. на ВКС).

Именно поради мантинелата не би следвало да се предполага от страна на водача внезапно изкачване на препятствие от нейна страна.

Така, при абстрахиране от горния извод за пълната неоснователност на иска, това предполага съществена редукция на евентуално дължимото обезщетение – над или поне 50 % (Р. № 63 от 08.07.2019г. на ВКС, I т.о., т.д. № 2013 по описа за 2018г.; по арг. за обратното от Решение № 96 от 15.10.2012 г. на ВКС по т. д. № 936/2011 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Д.П., предвид наличието на мантинела и неадекватното състояние на ищеца).

Отделно от това, след като сумата се редуцира, тя следва отново да се намали с оглед на поведението на пострадалия след инцидента (Решение № 17 от 6.03.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3174/2014 г., IV г. о., ГК: Когато за настъпилия вредоносен резултат има значение и поведението на пострадалия, независимо дали това поведение е правомерно или противоправно, то има значение за съпричиняване – за намаляване на дължимото от делинквента обезщетение на основание чл.51, ал. 2 ЗЗД”) – всъщност е налице отказ от специализирана медицинска помощ – съдът отново обръща внимание, че начинът на лечение (по-точно самолечение) е установен от свидетел, разпитан след приемането на СМЕ (решаващият орган има предвид черният гръден кош и третирането му само с компреси и обезболяващи).

Не могат да се предположат особени болки, извън нормалното за подобен инцидент (тук вече по арг. от чл. 161 от ГПК и Решение № 3 от 29.01.2014 г. на ВКС по гр. д. № 2477/2013 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията М.Ф.).

От изложеното следва, че ищецът (може би) е получил увредите, описани в медицинската документация, представена по това дело, претърпял е известни болки и старедавания, но причината за това е собственото му неправомерно поведение.

Дори и увредите не са установени при условията на пълно главно доказване – причината за това е отново отказът за личен преглед. Медицинската документация по делото е доказателство, но то не обвързва нито съда, нито страните. Застрахователят може да се опита да докаже, че има грешка при първоначалния преглед (Решение от 10.05.2023г. на СГС по гр.д. № 6209/22г. по описа за 2022г. – предположеното за счупено ребро е опровергано от съдебния експерт), че възстановяването е било бързо и т.н. Опит за подобно насрещно доказване е сторен, но е париран от ищеца (чл. 161 от ГПК).

по разноските:

На ответника се дължат разноски и юрисконсултско възнаграждение – чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК (**1 260 лева**).

Воден от гореизложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **В. П. С.**, ЕГН *********, гр. София, кв. „Суходол“, ул. „*********“, съд.адр.: гр. София, ул. „*********“, тел.: ********* чрез адв. В. В. О. от САК, срещу **„Д.З.“ АД**, ЕИК *********, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*********“, иск с пр.осн. чл. 432, ал. 1 от КЗ, да се осъди ответникът да му заплати сумата от **80 000 (осемдесет хиляди) лева**, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - причинени болки и страдания в резултат на причинени телесни увреждания (щета № 210696837/10.08.2020г.), като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, **„В. П. С.**, ЕГН *********, гр. София, кв. „Суходол“, ул. „*********“, съд.адр.: гр. София, ул. „*********“, тел.: ********* чрез адв. В. В. О. от САК, да заплати на **„Д.З.“ АД**, ЕИК *********, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „*********“, сумата от **1 260 (хиляда двеста и шестдесет) лева**, сторени деловодни разноски и юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски градски съд: _____